

PC Box waarmee de geïnstalleerde inrichting die de technische beschermingsvoorziening vormt, wordt uitgeschakeld.

Nintendo verzet zich hiertegen omdat op deze manier het beschermingssysteem op de hardware wordt omzeild en dit bijgevolg het gebruik van illegale videogames in de hand werkt.

Volgens PC Box beoogt Nintendo in werkelijkheid het gebruik te voorkomen van onafhankelijke software die geen illegale kopie van videogames is, maar mogelijk maakt dat op de spelcomputers MP3-bestanden, films en video's kunnen worden gelezen, zodat die spelcomputers ten volle kunnen worden benut.

Het arrest draait in de eerste plaats om de invulling van het begrip "doeltreffende technische voorziening" (art. 6, lid 3 richtlijn 2001/29): mag onder dit begrip begrepen worden dat niet alleen de drager met het beschermde werk (d.i. de videogame zelf) van een herkenningcode wordt voorzien, maar dat tezelfdertijd ook de spelcomputers van dergelijke voorzieningen worden uitgerust zodat de auteur zich tegen niet toegestane handelingen kan beschermen?

In de tweede plaats wordt verzocht op basis van welke criteria de omvang van de rechtsbescherming tegen de omzeiling van doeltreffende technische voorzieningen in de zin van artikel 6 richtlijn 2001/29 moet worden beoordeeld.

Een eerste punt dat het Hof opmerkt is dat videogames beoordeeld moeten worden in het licht van richtlijn 2001/29 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij en niet richtlijn 2009/24 betreffende de rechtsbescherming van computerprogramma's. Deze laatste is een *lex specialis* en heeft louter betrekking op bescherming van computerprogramma's. Videogames zijn echter meer dan een computerprogramma. Zij zijn complexer en hebben een eigen scheppende waarde die niet tot deze codering kan worden beperkt.

Voorts benadrukt het Hof dat de rechtsbescherming van artikel 6 richtlijn 2001/29 enkel geldt om de houder te beschermen tegen de handelingen waarvoor zijn toestemming is vereist.

Met betrekking tot dit laatste stelt het Hof in de eerste plaats dat het derde lid van artikel 6 richtlijn 2001/29 op zich geen uitsluitel geeft of het begrip "technische voorzieningen" zich ook zou uitstrekken tot voorzieningen die deels zijn opgenomen in de fysieke dragers en deels in de spelcomputer zelf en dat tussen beide interactie vereist is.

Het Hof neemt dan ook aan dat dit mogelijk is indien zij dienen om handelingen die inbreuk maken op de door

deze richtlijn beschermde rechten van de houder, te voorkomen of te beperken.

Wat betreft de omvang van de rechtsbescherming tegen de omzeiling van doeltreffende technische voorzieningen, stelt het Hof vooreerst dat de voorzieningen geschikt moeten zijn om haar doel (nl. het voorkomen of onmogelijk maken van handelingen waarvoor de toestemming van de auteur vereist is) te bereiken.

Hiervoor moeten onder meer in rekening worden genomen: de kosten van de verschillende soorten technische voorzieningen, de technische en praktische aspecten bij de toepassing ervan en de vergelijking van de doeltreffendheid van deze verschillende soorten technische voorzieningen wat de bescherming van de rechten van de houder betreft, met dien verstande dat die doeltreffendheid niet absoluut hoeft te zijn.

Het door de rechtheouders aangegeven doel van de spelcomputer is hierbij niet relevant. Wel verplicht artikel 6, lid 2 richtlijn 2001/29 de lidstaten ertoe te voorzien in een doelmatige rechtsbescherming tegen inrichtingen, producten of onderdelen die bestemd zijn om de bescherming van doeltreffende technische voorzieningen te omzeilen, die slechts een commercieel beperkt doel of nut hebben, naast de omzeiling van de bescherming, of die in het bijzonder ontworpen, geproduceerd of aangepast zijn met het doel de omzeiling mogelijk of gemakkelijker te maken.

Het bewijs van het gebruik dat derden daadwerkelijk ervan maken wordt hierbij een belangrijk element.

Het is daarom aan de nationale rechters te onderzoeken hoe vaak de apparaten van PC Box feitelijk worden gebruikt om niet-toegestane kopieën van games van of onder licentie van Nintendo op spelcomputers van Nintendo te kunnen gebruiken, en hoe vaak deze apparaten worden gebruikt voor doeleinden die geen inbreuk maken op het auteursrecht op de games van of onder licentie van Nintendo.

J.C.

Cour de justice de l'Union européenne 13 février 2014

Affaire: C-466/12

DROITS D'AUTEUR ET DROITS VOISINS

Dispositions communes – Droits d'auteur et droits voisins, droit européen – Société de l'information – Liens Internet – Communication au public

AUTEURSRECHT EN NABURIGE RECHTEN

Gemeenschappelijke bepalingen – Auteursrecht en naburige rechten, Europees recht – Informatiemaatschappij – Internet-links – Mededeling aan het publiek

Dans un arrêt rendu le 13 février 2014, la Cour de justice

avait à se prononcer sur la question de la légalité des liens internet cliquables (hyperliens) au regard de la directive 2001/29/CE sur l'harmonisation de certains aspects du droit d'auteur et des droits voisins dans la société de l'information.

En l'espèce, plusieurs journalistes suédois réclamaient à la société *Retriever Sverige AB* une indemnisation en compensation du préjudice qu'ils estimaient avoir subi du fait de l'insertion sur le site Internet de cette société d'hyperliens renvoyant à des articles de presse sur lesquels ils étaient titulaires de droits d'auteur.

La juridiction de renvoi demanda à la Cour de déterminer si le fait pour un personne autre que le titulaire des droits d'auteur de fournir un hyperlien vers une œuvre protégée constitue une communication au public au sens de l'article 3, paragraphe 1, de la directive 2001/29. La juridiction de renvoi demandait également à la Cour de décider si une solution différente s'imposait selon que l'accès au site sur lequel se trouve l'œuvre protégée est en libre accès ou en accès restreint.

Dans un premier temps, la Cour va considérer que le fait de fournir des hyperliens vers des œuvres protégées publiées sans aucune restriction d'accès sur un autre site doit être considéré comme un acte de communication au public au sens de la directive.

Renvoyant à sa jurisprudence, la Cour rappelle toutefois que la notion de communication au public au sens de la directive suppose que la communication incriminée s'adresse à un public nouveau, c'est-à-dire un public n'ayant pas été pris en compte par les titulaires du droit d'auteur lorsqu'ils ont autorisé la communication initiale.

Or, selon la Cour, il ne saurait être question de public nouveau lorsque l'ensemble des utilisateurs d'un autre site auquel les œuvres en cause ont été communiquées au moyen d'un hyperlien peuvent directement accéder à ces œuvres sur le site sur lequel celles-ci ont été communiquées initialement, sans intervention du gérant de cet autre site. Dans de telles circonstances, aucune autorisation des titulaires du droit d'auteur n'est dès lors requise.

Le même constat s'impose, selon la Cour, lorsque les internautes cliquent sur le lien mais que l'œuvre apparaît en donnant l'impression qu'elle est montrée depuis le site où se trouve ce lien, alors que l'œuvre provient en réalité d'un autre site (pratique dite du « framing »).

Par contre, si l'œuvre protégée n'est pas diffusée en accès libre mais restreint et que l'hyperlien permet de contourner les mesures de restriction d'accès mises en place, le public visé par l'hyperlien doit être considéré comme un public nouveau de telle sorte que l'autorisation des titulaires s'impose à une telle communication au public.

G.S.

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

*Arie Van Hoe*³

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 13 maart 2014

Zaak: C.13.0468.n/7

GERECHTELIJKE REORGANISATIE

Gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord

RÉORGANISATION JUDICIAIRE

Réorganisation judiciaire par accord collectif

Krachtens artikel 49 WCO, eerste lid, kan het reorganisatieplan onder meer voorzien in een gedifferentieerde regeling voor bepaalde categorieën van schuldvorderingen, onder meer op grond van de omvang of van de aard ervan (zie ter zake slechts: A. VAN HOE en I. VEROUGSTRAETE, "De rechtsbescherming van schuldeisers bij een gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord" (noot onder GwH 18 januari 2012), *TBH* 2012, 443-449; E. DIRIX, "De paritas-regel en het reorganisatieplan" (noot onder Antwerpen 30 juni 2011), *RW* 2011-12, 575-577). Met onderhavig arrest stelt het Hof van Cassatie de grenzen van de (toegelaten) differentiatie in het kader van een gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord scherp.

Een gedifferentieerde behandeling van schuldeisers moet functioneel zijn, dit wil zeggen afgestemd zijn op het behoud van de onderneming als economische entiteit en mag niet disproportioneel zijn, hetgeen door de rechter marginaal kan worden getoetst. Een herstelplan waarbij een schuldeiser bij een meerderheidsbesluit gebonden wordt aan een gedifferentieerde behandeling van zijn schuldvordering die niet aan deze voorwaarden voldoet, is strijdig met de openbare orde.

Hof van Cassatie 31 maart 2014

Zaak: S.12.0078.F/1

COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

Algemeen – Schuldvergelijking

RÈGLEMENT COLLECTIF DE DETTES

Généralités – Compensation

Artikel 334 van de Programmawet van 27 december 2004, zoals gewijzigd door de wet van 22 december 2008, bepaalt dat elke som die aan een persoon moet worden teruggegeven of betaald, hetzij in het kader van de toepassing van de belastingwetten die onder de bevoegdheid van de Federale Overheidsdienst Financiën vallen of waarvan de inning en invordering door die Federale Overheidsdienst worden verzekerd, hetzij krachtens de bepalingen van het burgerlijk recht met betrekking tot de onverschuldigde betaling, naar keuze en zon-

³ Assistent UA.